

indføres fuldt ud saa snart som muligt. Det vilde sandsynligvis, om det kunde gøres, og man turde gøre det, bevirke, at Kronen vilde gaa op i Pari eller nær op ad Pari. Men det, tror jeg, vilde være en Ulykke for Erhvervene og derigennem for hele Befolkningen, idet der vilde komme saa mange Krak og Fällitter, at de økonomiske Forhold, som sligt vilde medføre, blev ganske uoverskuelige. Produktionen vilde gaa meget langt ned, den vilde aftage, indtil Produktionsomkostningerne ogsaa kom tilstrækkelig langt ned. Ganske vist vilde Landbruget fortsætte sin Produktion, selv med Tab, det er jo noget, vi ikke er ukendte med. Under de Skattedebatter, der har været her, vil ærede Medlemmer have set, at selv de bedre og bedste Landbrug efter de fra det landøkonomiske Driftsbureau fremkomne Opgørelse i 1921—22 har arbejdet med en Forrentningsprocent, der laa under een. Landbruget vil altsaa blive ved at arbejde og producere selv med Tab, det er vi nødt til, selv om Produktionen naturligvis nok vil blive noget indskrænket. Men jeg er ikke i Tvivl om, at andre Erhverv, ogsaa visse Industrier, maatte lukke Virksomhederne og lade Arbejderne gaa over paa Arbejdsløshedshjælp. Det vil nemlig tage lang Tid, inden Lønniveauet kommer ned. Vore Lønningslove skal ændres, og de Lønninger, der gælder i Henhold til de mellem Fagforeningerne og Arbejdsgiverne aftalte Tariffer, skal ogsaa ændres. Det vil tage lang Tid, og i den Mellemtid tror jeg, at vi vilde komme ind i de ulykkeligste økonomiske Forhold, vi har kendt.

Men det, vi fra Landbrugets Side har ønsket — og som jeg tror vinder stigende Tilslutning ud over Landet —, er, at man skulde gaa til Guldindløselighed ved en Kurs, der ligger omkring ved den nuværende, maaske lidt over, og saa i Løbet af en Aarrække med Tillæg af et Par Procent aarlig, eller hvad man nu kunde mene var passende, efterhaanden naa op til Pari. Det vilde da maaske være muligt uden saadanne Krak at komme igennem den svære Krise, som vi staar overfor, og naa frem til sunde Forhold. At det bliver vanskelige Tider, med nedadgaende Priser Aar for Aar, er ganske givet, men det er muligt, at de da er til at overleve, medens der vilde gaa Bedrifter i Tusindvis i Stykker og Landmænd fallit, hvis man skulde tage en pludselig Opgang fra en lav Kurs enten som den nuværende eller maaske lavere, hvilken Kurs Kronen nu maatte staa i paa det Tidspunkt, op til Pari, thi et Pristald af 40 pCt. eller maaske mere, hvor meget det nu kan blive, kan Erhvervene ikke taale; det

ved jeg ganske sikkert, Landbruget ikke kan taale. Derfor mener jeg, at den Guldlov — lad mig bruge dette populære Navn —, som nu ligger i Landstinget, ikke skulde slippes fra Rigsdagen, før vi har faaet en Ordning paa en eller anden Maade af dette Forhold. Kunde vi faa en saadan gradvis stigende Guldindløselighed, er der en Mulighed for, tror jeg, at det vilde blive et bedre Middel end mange af de andre, der har været foreslaaet, og at vi maaske kunde undgaa den Diskontoforhøjelse, der vistnok ellers uvægerligt vil komme, til Skade for Erhvervene og deres Produktion.

Det er jo egentlig ikke dette, der ligger for nu; naar den Lov en Gang kommer her til, vil det være rimeligt at komme nærmere ind paa det Spørgsmaal. Men jeg syntes dog, jeg vilde sige det nu efter den Anledning, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg gav til at fremdrage dette Spørgsmaal.

Om selve Lovforslaget maa jeg sige, som jeg før sagde, at jeg anser det for en Nødhjælp, men en Nødhjælp, som vistnok er paakrævet, og Forslaget bør derfor vistnok gennemføres, men det vil ganske sikkert ikke have den Virkning, som det andet Middel, jeg nævnte: en gradvis stigende Guldindløselighed.

Korsgaard: Efter den Omtale, som Fonden har faaet forskellige Steder, tager jeg vist ikke fejl, naar jeg mener at kunne slutte, at mange tror, at man ved Oprettelsen af denne Fond naar noget i Retning af at stabilisere den danske Krone. Jeg vil hævde, at dette gør man i Virkeligheden ikke. Dette er vel nok til en vis Grad sagt af den højtærede Finansminister, men det forekommer mig, at det ikke blev sagt stærkt nok. Det, man opnaar ved at oprette denne Fond, er noget lignende som det, man kan opnaa ved paa et Gasværk at have en stor Gasbeholder. Man kan saa indrette sig paa til visse Tider af Døgnet at levere mere, end man gennemsnitlig kan producere. Men hvis Gasværket som saadant i det lange Løb ikke producerer nok, saa gaar Gasbeholderen ganske utvivlsomt i Bund uden Hensyn til, om den er større eller mindre. Det bliver kun et Spørgsmaal om Tid. Hvis Stabiliseringsfonden skulde kunne stabilisere Kronen, saa skulde Grunden til Kronens daarlige Stilling jo i Virkeligheden kun være Spekulationen og den ringe Tro paa Kronen. Man har i de sidste Dage set, at man skal rose sig selv i denne Forbindelse. Vi skal staa op og sige: det er i Grunden ganske godt i Danmark, alting ligger egentlig ganske tilfredsstillende, og naar blot vi